

hodnutia živnostenského úradu žalobou pred okresným súdom pri obdobnom upotrebení §§ 563., 564. Osp., pretože žalobný spis, podaný dňa 17. mája 1923 u okresného súdu v Ružomberku, postráda označenia dôvodu, z ktorého sa napáda rozhodnutie živnostenského úradu, vynesené vo veci samej a nezodpovedá preto náležitosti, predpísanej pre žalobu o obnovu.

Z hore uvedených plynie, že odvolací súd zaujal správne právne stanovisko, keď zamietol žalobu aj z toho dôvodu, že žalobkyňa nepokračovala podľa predpisu cit. min. nariadenia čís. 72.400/1914 I. M., nakoľko svoje ohlásenie, smerujúce na to, aby vec predložená bola k súdu, u pokračovávajúcej živnostenskej vrchnosti vôbec neučinila.

Rv III. 62/26. z 3. III. 1926.

Dr. Th. Nussbaum, r. najv. s.:

Rozhodnutia Najv. súdu R. Č. S. vo veciach trestných.

Dostavil-li sa náhradný súkromý žalobca k odvolaciemu pojednávaniu, toto však bolo konané pred stanovenou hodinou, je daný dôvod zmätočností podľa § 384. č. 6. trp.

Obžalovaný S. L. bol obžaloby pre zločin podvodu súdom prvej stolice sprostý podľa § 326. č. 2 trp. proti rozsudku sa odvolal poškodený jako náhradný súkromý žalobca.

Súdna tabuľa pojednávala v neprítomnosti zástupcu odvolateľa a rozsudok prvej stolice potvrdila.

Najvyšší súd vyhovel zmätočnej sťažnosti zástupcu poškodeného a z dôvodu zmätku podľa § 384. č. 6. trp. zrušil rozsudok súdnej tabule aj s pokračovaním a súdnej tabuľi nariadil, vo veci znova jednať a rozhodnúť,

z dôvodov: Na základe bodov 5. 6. § 384. Trpp. náhradný súkromý obžalobca preto napáda rozsudok súdnej tabule, lebo on bol predvolaný na odvolacie hlavné pojednávanie na 11. hod. dopol. dňa 18. novembra 1924 a pojednávanie bolo konané už o 10. hod. dopol. uvedeného dňa bez jeho prítomnosti.

Na základe bodu 6. § 384. Trp. odhlásená časť zmätočnej sťažnosti je základná.

Dľa spisov súdnej tabule termín odvolacieho hlavného pojednávania bol určený na 11. hod. dňa 18. novembra 1924 a predsa bolo pojednávanie konané bez prítomnosti náhradného súkromého obžalobcu už o 10. hodine uvedeného dňa. Verejný obžalobca bol síce prítomný, ale neprevzal zastúpenie obžaloby. Zástupca náhradného súkromého obžalobcu hlásil sa u súdnej tabule o 11. hod. uvedeného dňa, vtedy ale rozsudok odvolacieho súdu bol už vyhlásený.

Je síce pravda, že prítomnosť náhradného súkromého obžalobcu na odvolacom hlavnom pojednávaní nie je nepominuteľná, lebo dľa § 412. Trpp. odvolacie hlavné pojednávanie môže byť konané aj v neprítomnosti hlavného súkromého obžalobcu, nakoľko on sa nedostavil na odvolacie hlavné pojednávanie. S druhej strany ale cit. § poskytuje to právo náhradnému súkromému obžalobcovi, aby mohol byť prítomný alebo sám, alebo zastúpený advokátom na odvolacom hlavnom pojednávaní, a aby mohol tam slovom návrhy urobiť. Nakoľko tedy náhradný súkromý obžalobca, resp.ektive jeho zástupca hlási sa v určenej dobe u súdnej tabule, aby vykonal svoje práva, súdna tabuľa nemôže vylúčiť náhradného súkromého obžalobcu z pojednávania ani tým spôsobom, že nepripustí ho k pojednávaniu, ani tým spôsobom, — ktorý je rovného významu s predošlým, — že koná hlavné pojednávanie pred určenou lehotou bez predbežného uvedomenia a bez prítomnosti na určenú hodinu dostavivšieho sa náhradného súkromého obžalobcu. Taký náhradný súkromý obžalobca, ktorý sa hlási u súdu na termín určený súdnou tabuľou, je tedy taká osoba, bez prítom-

nosti, ktorej nie je možno konať odvolacie hlavné pojednávanie. Poneváž súdna tabuľa konala svoje pojednávanie bez prítomnosti takej osoby, preto je tu dôvod zmätočnosti označený v bode 6. § 384. Trpp., Najvyšší súd tedy pokračoval dľa § 34. Trppnov.

Zm III 1151/24 z 12. XI. 1925.

Z ustanovenia § 15. zák. č. 124. Sb. z. a n. z r. 1924 plyníe, že pod poznačením »obe strany« v III. odst. § 14. cit. zák. rozumieť treba nielen žalobcu a obžalovaného, ale aj tie rozsudkom postihnuté osoby, ktorým náleží rozsudok uverejniť.

Obžalovaný J. Ch. bol uznaný vinným súdom I. stolice pre prečin utrhania na cti dľa §§ 1., 3. b) č. 1., 2. zák. čl. XLI/1914, ktorý tak spáchal, že spísal a uverejnil v periodickom časopise články, ktoré o verejnom úradníkovi o výkone jeho povolania tvrdily skutočnosti, ktoré, keby boli pravdivé, mohli by byť dôvodom, aby bolo proti nemu zavedené trestné alebo kárne pokračovanie.

Na návrh urazenej strany bolo v rozsudku tiež odpovednému redaktorovi a vydavateľovi dotyčného časopisu podľa § 14. odst. 1. nov. tisk. zák. zo dňa 2. V. 1924, č. 124. Sb. z. a n. uložené, aby bezplatne a bez poznámky uverejnili v tomto časopise výrok rozsudkový.

Tieto osoby pri vyhlásení rozsudku neboli prítomné a nebol im rozsudok doručený.

Súdna tabuľa rozsudok potvrdila.

Najvyšší súd z dôvodu zmätočnosti v § 384. č. 4. Trp. uvedeného z úradnej povinnosti zrušil rozsudok súdnej tabule aj s hlavným odvolacím pojednávaním a vec vrátil súdnej tabuľi v Bratislave s poukazom, aby vrátila spisy súdu I. stolice s nariadením pokračovať dľa § 15. I. odst. zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. a aby po novom predložení spisov znova rozhodla o podaných odvolaniach, z dôvodov: Najvyšší súd preskúmajúc túto trestnú vec presvedčil sa, že sa tu vyskytuje dôvod zmätočnosti podľa § 384. č. 4. Trp., ktorého treba po rozumu posledného odstavca citovaného paragrafu vždy dbať z úradnej povinnosti.

Základom obžaloby bol prečin pomlavy periodickou tlačou spáchaný dňa 23. a 30. júla 1924, tedy za účinnosti zákona zo dňa 30. mája 1924, č. 124. Sb. zák. a nar.

Podľa 3. odst. § 14. cit. zákona môžu obe strany podať odvolanie proti rozhodnutiu o uverejnení rozsudku. Podľa § 15. cit. zákona má byť rozsudok doručený osobám, ktoré majú v rozsudku nejakú povinnosť.

V tejto trestnej veci bolo rozsudkom I. stupňového súdu odpovednému redaktorovi a vydavateľovi dotyčného časopisu podľa § 14. cit. zákona uložené, aby bezplatne uverejnili v tomto časopise výrok rozsudkový. Tieto osoby neboli pri vyhlásení rozsudku u prvostupňového súdu prítomné.

Zo spisov tejto trestnej veci sa podáva, že sedria následkom odvolania poškodeného, obžalovaného a jeho obhájcu predložila spisy súdnej tabuľi, aniž by bola odpovednému redaktorovi a vydavateľovi rozsudok doručila.

Citovanými ustanoveniami zákona bolo ustanovenie § 329. Trp. pre prípady trestných činov, spadajúce pod ustanovenia zákona č. 124. Sb. z. a n. z r. 1924, doplnené v tom smysle, že vydavateľovi a odpovednému redaktorovi — keď neboli prítomní pri vyhlásení rozsudku — má byť rozsudok vyhlásený doručením, aby mohli po prípade proti rozsudku upotrebiť opravného prostriedku, ktorý im zákon priznáva.

Lebo z ustanovenia § 15. cit. zákona sa zrejme podáva úmysel zákonodarcu, že pod poznačením »obe strany« v III. odst. § 14. zákona rozumieť treba nielen žalobcu a obžalovaného, ale aj tieto rozsudkom postihnuté osoby, ktoré povinnosťou uverejnenia sú na uverejnení rozsudku stejne interesované jako žalobca a obžalovaný a majú byť preto za stranu považované, aj keď sa proti nim trestné pokračovanie priamo nevedie.

Nariadením doručenia rozsudku chce im zákon poskytnúť možnosť,

aby proti tejto časti rozsudku mohli opravným prostriedkom sa brániť a musí byť preto doručenie prevedené a zákonná lehota pre prípadné podanie odvolania vyčkaná prv, než súdna tabuľa pustí sa do preskúmania veci následkom iných odvolaní. Do tej doby nemôže jej pôsobnosť vzťahovať sa na meritorné preskúmanie veci.

Ponevác v tomto prípade sedria opomenula doručiť rozsudok odpovednému redaktorovi a vydavateľovi dotyčného časopisu, boly spisy predčasne predložené súdnej tabuľi a táto bola povinná v zasedaní senátu urobiť opatrenie v smysle § 400. č. 2. Trp.

Jestli však súdna tabuľa nehľadiac k tomu, vo veci samej meritorne pokračovala, keď osoby, ktorým právo odvolania proti rozsudku prislúcha, tohoto práva ani nemohly ešte použiť, pokračovala predčasne, keď ešte obor jej pôsobnosti nebol daný a tak založila zmätok podľa § 384. bod 4. Trp., ktorého treba dbať vždy z úradnej povinnosti.

Zm III. 300/26, z 11. V. 1926.

Rozhodovanie o podmieňnom odklade výkonu trestu je vždy vyhradené v prvom rade súdu I. stolice.

Dľa odstavca 2. § 556. Trp. je do rozsudku sedrie, vyneseneho vo veci odvolaním v odpor vzatej, zmätočná sťažnosť vylúčená v tých prípadoch, bol-li predmetom rozhodovania jak podľa žaloby, tak podľa rozsudku len prestupok alebo prečin len peňažným trestom trestateľný.

Návrhom státneho zastupiteľstva v U. vznesená bola na E. H. obžaloba pre prečin (§ 9. zák. č. 471/21) podvodu podľa § 50. tr. nov. a § 380. trz. a prestupok proti verejnému pokoji podľa § 41. trz. prest.

Rozsudkom okresného súdu v U. bol obžalovaný od tejto obžaloby dľa § 326. č. 1. a 2. trp. oslobodený.

Z rozsudku tohoto odvolal sa včas zmocnenec státneho zastupiteľstva v celom rozsahu.

Rozsudkom súdnej stolice jako odvolacieho súdu v U. bol obžalovaný E. H. uznaný vinným prestupkom dľa § 41. zák. čl. XL/1879, ktorý tak spáchal, že 10. srpna 1924 v U. bez úmyslu vydieral, C. J. vyhrožoval tým, že o ňom tlačou uverejní pomluvačné tvrdenie, a odsúdený podľa § 41. cit. zák. k trestu uzamčenia na tri dni jako k trestu hlavnému a k peňažitej pokute 60 Kč jako k trestu vedľajšiemu.

Rozsudkom tým bolo súčasne vyslovené, že sa obžalovanému nepovoľuje podmieňny odklad výkonu trestu.

Zmätočná sťažnosť obžalovaného a jeho zvláštneho obhájcu do tohoto rozsudku podaná bola právoplatným usnesením súdnej tabule v K. odmietnutá jako zákonom vylúčená s tým odôvodnením, že v danom prípade jak podľa žaloby, tak podľa rozsudku ide len o prestupok — lebo prečin podvodu tvorí zvláštnu časť obžaloby, ktorej bol obžalovaný sprostený — a dľa § 556. odst. 2. trp. je v takých prípadoch proti rozsudku odvolacieho súdu prípustným jedine opravný prostriedok, ktorého lzä dľa § 441. trp. použiť pre zachovanie právnej jednotnosti.

Na opravný prostriedok generálnej prokuratúry pre zachovanie právnej jednotnosti Najvyšší súd rozhodol, že 1. právoplatným rozsudkom súdnej stolice jako odvolacieho súdu v U. bol porušený zákon v ustanovení § 7., odst. 1. zák. zo 17. ríjna 1919, č. 562 Sb. z. a n. tým, že odvolací súd rozhodoval sám v otázke podmieňného odkladu výkonu trestu na miesto toho, aby to ponechal súdu I. stolice, 2. právoplatným usnesením súdnej tabule v K., že bol porušený zákon v ustanovení § 556 odst. 3. trp. tým, že zmätočná sťažnosť bola odmietnutá jako zákonom vylúčená, z dôvodov: Citovaným rozsudkom súdnej stolice v U. bol porušený zákon v ustanovení § 7. odst. 1. zák. zo 17. X. 1919, č. 562. Sb. z. a n.

Lebo prvostupňový súd neriešil a s ohľadom na to, že vyniesol oslobodzujúci rozsudok, ani nemohol riešiť v tomto rozsudku otázku podmieňného odkladu výkonu trestu. Ustanovenie § 7. odst. 1. zák. č. 562/1919 ale neprípúšťa pochybnosti, že rozhodovanie o tejto otázke je vyhradené

vždy v prvom rade súdu I. stolice a to menovite v prípadoch tých, kde teprv obsahom rozhodnutia opravnej stolice zavdáva sa podnet k povinnej úvahe o podmienenčnom odsúdení (viď plen. rozh. Najv. súdu zo 7. IV. 1924, č. pres. 1510/23).

Rozhoduje-li tedy v takýchto prípadoch o otázke tej súd vyššej instance bez predchodzieho rozhodnutia I. stupňového súdu, zavini tým dôvod zmätočnosti dľa § 384. č. 4. trp., ktorého treba dbať vždy z úradnej povinnosti.

Súdna tabula sa však mýlila pri rozhodovaní tej otázky, či v danom prípade išlo o prípad odst. 2. či o prípad odstavca 3. § 556 trp. a či je v dôsledku toho zmätočná sťažnosť podaná obžalovaným a jeho zvláštnym obhájcom prípustná alebo nie.

Podľa odstavca 2. § 556. trp. je do rozsudku sedrie vyneseneho vo veci odvolaním v odpor vzatej vylúčená zmätočná sťažnosť v tých prípadoch, bol-li predmetom rozhodovania jak podľa žaloby tak podľa rozsudku len prestupok alebo prečin púhym peňažitým trestom trestateľný.

V danom prípade však tomu tak nebolo, lebo predmetom rozhodovania bol jak podľa žaloby, tak podľa rozsudku prvého súdu vedľa prestupku dľa § 41. trz. prest. tiež prečin podvodu dľa § 50. tr. nov. a § 380. trz. stíhaný dľa § 383. odst. I. sadzba 1. trz. väznicou do 1 roku a peňažitým trestom do 1000 Kč. Tieto oba trestné činy byly aj predmetom rozhodovania odvolacieho rozsudku, lebo verejný žalobca sa odvolal z prvostupňového rozsudku v celom rozsahu, tedy aj ohľadne oslobodenia od prečinu podvodu. Išlo tu tedy o vec, ktorá sa vzťahovala mimo prečinu trestom na slobode trestateľného aj na prestupok, v ktorých prípadoch ustanovenie § 556 odst. 3. trp. priznáva proti rozsudku odvolacieho súdu z dôvodov zmätočnosti dľa § 385. č. 1. a) a c) trp. opravný prostriedok zmätočnej sťažnosti jak súdnej tabuli (§ 426. odst. 2. vo znení § 2. zák. čl. XVIII/1907) a to nielen odsúdenému pre tento prečin, ale aj len obžalovanému, tedy aj tomu, kto bol od onoho prečinu trestom na slobode stíhateľného oslobodený, lebo zákon hovorí všeobecne o »veci« a o »rozsudku« a neobmedzuje túto zmätočnú sťažnosť len na prípad rozsudku odsudzujúceho pre onen prečin. Môže preto v takých prípadoch podať obžalovaný zmätočnú sťažnosť aj vtedy, keď bol — jak je tomu v danom prípade — od obžaloby pre prečin trestom na slobode stíhateľný právoplatne oslobodený a odsúdený len pre čin, ktorý bol v súhlase s druhou časťou obžaloby rozsudku prvostupňového alebo odvolacieho súdu kvalifikovaný jako prečin trestateľný len peňažitou pokutou alebo len jako prestupok.

Porušila preto súdna tabula svojim rozhodnutím zákon v ustanovení § 556. odst. 3. trp.

Zm III. 222/26, zo dňa 8. IV. 1926.

Nezavinenú väzbu, vytrpenú pred vyhlásením I. stupňového rozsudku, treba započítať celú.

Obžalovaný V. J., ktorý bol obvinený zo zločinu lúpeže, bol zadržaný 9./VI. 1925 a ponechaný vo vyšetrovacej väzbe. Rozsudok súdu prvej stolice bol vyhlásený 12./X. 1925.

Súdna tabula, ktorá rozhodovala jako súd odvolací (jedná sa o prípad na Podkarpatskej Rusi, kde sú poroty suspendované), vyniesla rozsudok 11./II. 1926. Započítala obžalovanému z väzby od 9./VI. 1925 až do 11./II. 1926 len dobu 6 mesiacov do trestu.

Najvyšší súd preskúmajúc túto trestnú vec, presvedčil sa, že rozsudok súdnej tabule je vo výroku o započítaní zatýmnej a vyšetrovacej väzby dotknutý zmätočnosťou podľa § 385 č. 2. trp., ktorej bolo treba dbať z úradnej povinnosti vo smysle posledného odstavca citovaného paragrafu, lebo zmätočnosť bola v neprospech obžalovaného.

Podľa ustanovenia § 94. trz. v novom znení má byť obžalovanému započítané do trestu zatýmne zadržanie a vyšetrovacia väzba, ktorú vytrpel pred prehlásením rozsudku I. stolice, pokiaľ ich nezavinil. Z toho plynie, že pokiaľ sú tu podmienky započítania, má byť započítaná vy-

šetrovacia väzba, do prehlásenia rozsudku I. stolice vytrpená, v celom trvaní. Čiastočné započítanie vyšetrovacej väzby prichádza v úvahu len pokiaľ sa týka väzby vytrpenej po vynesení rozsudku I. stolice (viď ustanovenie 2. odst. § 505. trp.), bol-li vymeraný trest na slobode v takom druhu, že výkon trestu je pre odsúdeného v podstate prísnejší než vyšetrovacia väzba. V takom prípade má byť započítaná do trestu púha pomerná časť vyšetrovacej väzby, vytrpenej po vyhlásení rozsudku I. stolice.

Obžalovaný vytrpel v tejto trestnej veci zatýmne zadržanie a vyšetrovaciu väzbu od 9. červňa do 12. rujňa 1925 (t. j. do dňa prehlásenia rozsudku I. stolice) a potom od 13. rujňa 1925 do 11. února 1926. Preto mala mu súdna tabuľa započítať väzbu od 9. červňa do 12. rujňa 1925 a potom z ďalšej vyšetrovacej väzby vytrpenej po prehlásení rozsudku I. stolice až do vynesenia rozsudku súdnej tabule pomernú časť. Súdna tabuľa však aj zo zatýmneho zadržania a z vyšetrovacej väzby, ktorých obžalovaný vytrpel pred vyhlásením rozsudku I. stolice, započítala len časť. Tým prekročila medze trestania v § 94. trz. stanovené a zavinila zmätok podľa § 385. č. 2. trp.

Preto bol jej dotýčny výrok podľa ustanovenia 1. odst. § 33. trpnov. zrušený a bolo rozhodnuté, jako hore uvedené vo výroku rozsudčnom. Pri tom vzhľadom k tomu, že vyšetrovacia väzba od vynesenia rozsudku I. stolice do vynesenia rozsudku súdnej tabule trvala štyri mesiace, považoval Najvyšší súd dobu troch mesiacov za pomernú časť vo srovnaní s trestom káznice, ku ktorému bol obžalovaný odsúdený.

Zm III 252/26 z 12. IV. 1926.

Rozhodol-li už civilný súd o náhrade prislúchajúcej poškodenému, trestnému súdu o nej rozhodovať neprislúcha.

Obžalovaný J. Č. dostal od M. O. 240 dolárov tým cieľom, aby ich premenil na československé peniaze. Z tých M. O. vybrala pre svoje potreby za 40 dolárov smenených peňazí a potom za 10 dolárov. Zbytok 190 dolárov obžalovaný cez vyzvanie poškodenej nevrátil tvrdiac, že jej už vydal všetko. To bolo tiež predmetom súdneho sporu Cg 459/22, v ktorom bol obžalovaný právoplatne odsúdený poškodenej 190 dolárov a útraty sporu zaplatiť.

Nadto bola na neho podaná obžaloba pre zpreneveru a bol tiež pre zločin zprenevery dľa §§ 355, 356 Trz. odsúdený.

Súd I. stolice v rozsudku aj to vyriekol, že je obžalovaný povinný poškodenej M. O. vrátiť 190 dolárov, prípadne ich hodnotu vyplatiť.

Súdna tabuľa rozsudok potvrdila.

Najvyšší súd z povinnosti úradnej z dôvodu zmätku dľa § 384. č. 4. Trp. zrušil rozsudky súdov nižších vo výroku, ktorým bola obžalovanému uložená povinnosť vrátiť poškodenej 190 amerických dolárov, resp. vyplatiť ich protihodnotu a tento výrok pomínul z dôvodov: Najvyšší súd preskúmajúc túto trestnú vec presvedčil sa, že sa tu vyskytuje dôvod zmätočnosti podľa § 384. č. 4. Trp., pokiaľ sa týka výroku o náhrade škody.

Súd I. stolice zistil, že obžalovaný bol v civilnom spore Cg 459/22 právoplatne zaviazaný zaplatiť poškodenej 190 dolárov a útraty sporu. Cežto súd I. stolice vo svojom rozsudku uložil obžalovanému podľa § 489. Trp. povinnosť vrátiť poškodenej 190 dolárov, resp. vyplatiť ich protihodnotu.

Je zrejmé, že súd I. stolice rozhodol o tomže nároku poškodenej, o ktorom už predtým rozhodol civilný súd. Súdna tabuľa dotýčny výrok súdu I. stolice ponechala netknutým. Avšak z ustanovenia § 5. Trp. plynie, že v prípade jako tento trestný súd nemá rozhodovať o súkromoprávnom nároku.

Nižšie súdy tým, že o tomto nároku rozhodly, prekročily obor svojej pôsobnosti, v tejto trestnej veci im daný a zavinily zmätok podľa § 384. č. 4. Trp., ktorého podľa posl. odst. cit. § treba vždy dbať z úradnej povinnosti.

Zm III. 57/26, z 11. V. 1926.

Ad § 310. tr. z.

Není překročením obžaloby, uznal-li soud na neopatrnost obžalovaného v inšom smere, než ju spatrovala obžaloba.

Zm I 745/24.

Obžalovaný, mladý silný človek, uchopil v hádke 66ročnú starenu za rameno a otočil ju, aby išla domov, tak silne, že upadla a ťažko sa zranila. Čin zakladá neopatrné jednanie dľa § 310. tr. z.

Zm III 696/24 z 27. IX. 1924.

Bolo-li následkom neopatrnosti páchatela poškodených ťažko 8 ľudí, spáchal obžalovaný osminásobný prečin dľa § 310. tr. z.

Kr III 87/23 z 20. I. 1925.

Poškodenie musí byť v príčinnej súvislosti s nedbalosťou.

Kr. III 398/23 z 1. IV. 1925.

Omyl, že puška není nabitá, neospravedlňuje pachateľa, lzá-li mu v tomto smere vytknúť nedbalosť.

Kr I 747/23 z 26. III. 1924.

Ridič automobilu je odpovedný za úraz, ktorý nastal tým, že nezastavil v čas automobil, ačpráve videl, že sa kone plašia.

Kr. I 237/21.

Ridič automobilu nemá povinnosti počítat s tým, že chodec pre hluchotu nepočuje dávaného znamenia.

Zm II 601/24 z 13. III. 1925.

Ridič automobilu je povinný v zatáčke silnice, trebárs mimo osadu, jeť opatrne a dávat opätovne výstražné znamenie.

Zm I 137/25 z 18. IV. 1925.

Strojvodca je za všetkých okolností povinný dbat všetkých návěstí na trati.

Kr II 891/21 z 22. XII. 1922.

Posunovač odpovedá za správne podloženie odsunutého vozu. Stačí aj nevedomé zavinenie. Dozorca nad posunovaním ručí nielen za to, že rozkaz bol daný, ale aj za to, že bol správne prevedený.

Kr II 563/21.

Železničný sriadenec školený pre určité odvetvie služby nesmie sa vmešovať bez nutnej potreby do iného odvetvia železničnej služby.

Kr II 289/23 z 22. II. 1924.

Rôzne.

Uprázdnená profesura. Na české vysoké škole technické v Brně obsadí se stolice pro »Národní hospodářství«, uprázdnená odchodem prof. Dr. Jana Löwensteina na právnickou fakultu Masarykovy university v Brně. Interestům bližší zprávy podá rektorát české vysoké školy technické v Brně.

Literatura.

Obchodný zákon platný na Slovensku a v Podkarpatskej Rusi. (Zák. č. XXXVII. z roku 1875.) Z poverenia Právnickej Jednoty na Slovensku zostavil JUDr. Jozef Fundárek, tajomník Bratislavskej burzy. Bratislava 1926. Nákladom Právnickej Jednoty na Slovensku. Stran 390. Cena brož. 60 Kč, váz. 70 Kč.

Spis prináša v pečlivém preklade obchodní zákon platný na Slovensku a v Podkarpatské Rusi se zvláštními zákony a nařízenímí, která svým obsahem jsou s ním úzce spjata: Nar. o nespornom pokračovaní vo veciach obchodných a zmenečných, nar. o pokračovaní v prípadoch prečinov odkázaných do pôsobnosti obchodných súdov, zák. o sbieraní objednávok, zákony o úrokoch, zákon o ručení na smrť alebo na úraz na tele spôsobený